

[Vagn Bro.]

løfte, der efter min mening skulle være selvfølgeligt, og det burde også være givet, før denne sags afgørelse kom frem, nemlig det, at ved fremtidige koncessionsandragender vil alle aktstykker blive sendt til landsnævnet. Derefter har landsnævnet vedtaget at lade det have sit forblivende ved den omhandlede overenskomst, og så skal jeg for mit vedkommende heller ikke sige mere om dette. Nu er det formentlig slået fast, at fremtidig kan man ikke alene ikke bruge den fremgangsmåde at sende nogle skrivelser til den bevilgende myndighed, men beholde andre, og navnlig — indtil der er sket en ændring i lovgivningen — kan man ikke, for at sige det lige ud, betale for goodwill.

Hertil skal jeg kun føje, at i Vingehjulet, som jo er de danske statsbaners blad, for 10. februar dette år har generaldirektøren med den formentlig fra hans side ironisk mente overskrift „I høj grad kritisabelt“ skrevet et forsvarsindlæg, og han er i et senere nummer af samme blad blevet fulgt op af, om jeg så må sige, sine „mæner“ — det er det udtryk, vi bruger i politiet. Denne fremstilling skulle generaldirektøren efter min mening have undladt, navnlig når han anvender overskriften „I høj grad kritisabelt“, thi det afgørende punkt er i virkeligheden den skrivelse, der i 14 år sikrede direktør Jacobsen 18 000 kr. om året, og som ikke blev sendt til landsnævnet. Dette imødegås overhovedet ikke i Vingehjulet, og det er det alene, som gør, at vi her i tinget har ønsket at fremdrage denne sag. Nu er den klarlagt, og jeg vil håbe, at landets høje embedsmænd og også ministrene vil drage lære af den.

Jeg kan ikke udtale mig om længden af det høje tings langmodighed, men det kunne jo være, at denne også engang fik en ende. Det glædelige ved sagen — er det ikke H. C. Andersen, der peger på, at man gerne skal slutte med det glædelige — er, at folketingets tillid til sin ombudsmand er blevet styrket ved hans gennempløjning af denne sag, som for mig betyder én ting, og jeg tror, jeg tør sige, det er afgørende for hele tinget, nemlig lighed for loven for såvel borgerne som staten. Når private vognmænd og omnibusejere ikke, selv efter et veludført arbejde, kan købe eller sælge

under reglerne om goodwill, bør staten heller ikke kunne det. Der har været talt så meget om det forretningsmæssige i sagen, men vi må ikke glemme, at den private koncessionshaver kun har sine egne ressourcer at ty til. Statsbanerne har jo dog statskassen, og derfor må der være lighed i spørgsmålet om køb og salg, hvis staten ikke skal betragtes som en „hellig ko“, hvad et flertal i denne sal vist ikke er tilhænger af. Jeg kender i hvert tilfælde et eksempel, hvor der af en privat var handlet under bordet, hvilket medførte, at koncessionen blev taget fra den pågældende. Her er jo også på en måde — i forhold til landsnævnet — blevet handlet under bordet, men dette skulle nu være forbi efter ombudsmandens redegørelse og den forhandling, vi forhåbentlig kan slutte her i enighed, således at lighedsprincippet er anerkendt. Om loven skal ændres, kan jo et flertal afgøre.

Ninn-Hansen: Ombudsmandens beretning indeholder et så righoldigt materiale; at det ikke er muligt at foretage en gennemgang af det ved denne lejlighed; men jeg vil dog gerne sige om dette materiale, at for hver ny beretning, vi modtager fra ombudsmanden, bliver man mere og mere bestyrket i, at det var rigtigt at indføre denne institution. Jeg tror, det havde og har den allerstørste betydning, at vi til den første ombudsmand fandt en så kyndig vejleder i disse spørgsmål som professor Hurwitz. For hver gang vi får disse meget kyndige beretninger om det fortræffelige og indgående arbejde, der udføres, bliver den skepsis, visse kredse nærrede over for institutionen, stadig mindre. De viser, hvilken betydning hele denne institution kan have, idet ombudsmanden har forstået, at det afgørende i denne forbindelse er, at han optræder som borgernes beskytter. Når det kommer til stykket, er det afgørende ved disse beretninger, at man herigennem har fået fastslået betydningen af institutionen og ombudsmandens hele virksomhed.

Det er heller ikke nødvendigt at gennemgå materialet i enkeltheder, fordi de allerfleste af de fejl, der er påpeget af ombudsmanden, er blevet rettet og rettet straks; men vi har vist lov til at sige, at hvis ikke ombuds-